

HECE TAŞLARI

aylık şiir dergisi

76.on5haziran2021

hece taşları

aylık şiir dergisi

yayın yönetmeni

tayyib atmaca

son okuma

metin özarslan

kapak fotoğrafı

yasın mortaş

muhabbet yeri

haydarbey mh. 32077. sokak
armada/2 d blok nu: 6
onikişubat / kahramanmaraş

0535 391 92 50

www.hecetaslari.com
hecetaslaridergisi@gmail.com

76. sayı 15 Haziran 2021

issn 2149-4509. (e-dergi)

BU SAYIDA

- D. Cem Gürdal / Bir Şiir Yaz
- Tacettin Şimşek / Vefa Perdesi
- Yavuz Değirmenci / Mezar Taşları
- Fatih Okumuş / Selvi Boylum
- Şükrü Ünal / Deniz Kızı Masalı
- Mehmet Güneş / Çemenler Berdad
Kuşlar Hem Feryad
- Mehmet Bircan / Türklüğün Seyri
- Niyazi Karabulut / Gözlerin
- Cahit Can / Beni Soran Olursa
- Şefa Eyvaz / Qapı Pencerenin
Dili Olurmuş
- Ilgar Cemiloğlu / Hardasan Cavanlığım
- Habil Yaşar / Hele Yeryüzünün
Uşak Çağıdı
- Ümit Bayram Yalçın / İncitme
Yedi İklim Gezsen
- Terane Arıfgızı / Bahar Faslı
- İsmail Bingöl / Gel Gayrı
İçer Yudum Yudum Tüketir Birgün
- Səxavət İzzəti / Qədərİmlə Şərik Küçə
- Zərəngiz Demirçi / Başımın Üstden
- Bilal Bütün / İkiz Yarım
- Peyami Safa / Bugünkü Türk Şiiri
- Ahmet Yıldırımtepe / Dua
- Tayyib Atmaca- Âşık Cemâl Divanî /
Şair -Âşık Deyişmesi
- Metin Özarslan / Şükür

● D. Cem Gürdal

Bir Şiir Yaz

Bir şiir yaz dedi, suskun atalar
-Mezar taşım gibi sert olmasın ha!
O taşı; isterler söküp atalar
Sonra torunuma dert olmasın ha!

Şiir yaz! Korkut'un ruhu yaşasın,
Şiir yaz! kasavet gamı boşasın,
Şiir yaz! onunla çağlar aşasın,
Kimse kaleminden mert olmasın ha!

Atadan bengütaş anıt anane
Kurganlar, balballar koymuş nişâne.
Bilen, gölgesinde yatsa kâşane,
Bilmeyen, buduna fert olmasın ha

Şart olsun üçten yediye, kırka
Şart olsun atalar ruhuna, görke
Şart olsun adını aldığım Türk'e
Kürşat'ın kırk eri dört olmasın ha!

Şiir yaz, mankurtlar dirilsin yine,
Şiir yaz, taburlar derilsin yine,
Şiir yaz, ok yayda gerilsin yine;
Hedef tilki olsun, kurt olmasın ha!

Yaz şiir, acundan haber getirsin,
Yaz şiir, acından haber getirsin,
Yaz şiir, öcünden haber getirsin,
Yurdun başkasına yurt olmasın ha!

● Tacettin Şimşek

Vefa Perdesi

Vefatının 421. Yıl Dönümünde Baki'nin Şiirini Tahmis

Gazel

Ferman çıkardın gel dedin hülyalara saldı beni
Mazmun düşürdün gül dedin imalara saldı beni
Sevdana şahit bul dedin davalara saldı seni
Hattım hesabın bil dedin gaogalara saldı beni
Zülfüm hayalin kıl dedin sevdalara saldı beni

Akşam sabah seyran edip dağlar kadar iman edip
Yüzlerce can kurban edip binlerce dil viran edip
Bazen coşup isyan edip bazen susup figan edip
Geh âb-veş giryan edip geh bâd-veş pûyan edip
Mecnun-ı ser-gerdân edip sahralara saldı beni

Varlık dedim sürgün dedin kurtulmamız mümkün dedin
Hem sevgimiz düzgün dedin her tutkudan üstün dedin
Âşıklarım görsün dedin ben semtiyim hüznün dedin
Vaslım dilersen çün dedin lütf edüben olsun dedin
Yarın dedin bir gün dedin ferdalara saldı beni

Dünyada sen ahrette sen cennette sen cinnette ben
Manada sen hasrette sen sevdada sen gurbette ben
Devlette sen hicrette sen elbette sen elbette ben
Yûsuf gibi izzette sen Yâkûb-veş mihnette ben
Dil sâkin ü beytü'l-hazen tenhalara saldı beni

Taci sözün yalnız sitem lakin hayalin muhteşem
Yaşlar döker mahzun kalem sevda fısıldar her dizem
Sen Aslı oldun ben Kerem efsanemiz dillerde hem
Bâkî-sıfat verdin elem ettin gözüm yaşını yem
Kıldın garîk-i bahr-ı gam deryalara saldı beni

(öl. 7 Nisan 1600)

● Yavuz Değirmenci

Mezar Taşları

Can çıkar bedenden, kalmaz dizde fer
Musalla da başlar meçhule sefer
Topraktan yatakta tek kişilik yer
Biten bir zamandır mezar taşları

Anlatır maziyi, anlatır dünü
Onca yaşayanlar nerede hani?
Sessizce konuşur eskiyle yeni
Gizemli romandır mezar taşları

Bedenler terk etmiş köşkü, sarayı
Nebi gerçek mekân kılmış burayı
Geride kalanlar bekler sırayı
Hüzünlü limandır mezar taşları

En önden ayrılır dört tekbir sükûn
Boğazlar düğümlü, duygular meftun
Dillerde helallik, gönüller mahzun
Yürekteki gamdır mezar taşları

Gelince son tayin bakılmaz yaşa
Mecburdur yolculuk, az ve çok yaşa
Yazarlar adını bir mermer taş
Gözlerdeki nemdir mezar taşları

Sevabı, günahı örter bir ak bez
Sonsuza yolculuk, yumuludur göz
Kimi genç, ihtiyar, oğul veya kız
İnce bir elemdir mezar taşları

Şu çoban İsmail, şu Haşim ağa
Sırt sırta vermişler olmuşlar çağa
Topraktan gelmişler dönüp toprağa
Gömülmüş kalemdir mezar taşları

Kiminin zamanla silinmiş ismi
Kimine çizilmiş bir lâle resmi
Belki şu yad, yaban belki de hısmı
Bir sırrı kademdir mezar taşları

Künyeler boyunda adı yazılı
Asker gibi dimdik taş kazılı
Hüma kuşu gibi gönlü sızılı
Maziye selamdır mezar taşları

Adım anıldıkça sarsın bir hüznün
Hatıramdır sevgi, cefamdır füzûn
İnsanlığım varsa üstüne yazın
Bir kutlu kelamdır mezar taşları

İmanlıya ölüm bayram sevinci
Fakir Yavuz ne ilk ne de sonuncu
Gâh tahta parçası, gâh mermer inci
İbret-i âlemdir mezar taşları

● Fatih Okumuş

Selvi Boylum

Selvi boylum yıktın hilâl kaşını
Bizim elden alıp gittin başını
Ben geldikçe sen kaçarsın meydandan
Anlamam mı nâzını telaşını

Selvi boylum ne gezersin yabanda
Bir el eyle halvet olsun odanda
Ahbâb safa bulsun demde devrânda
Biz tadalım tandır başı aşını

Selvi boylum selam olsun yârine
Sırrı vermez, seri koyar yerine
İner Yusuf kuyulara, derine
Görmek için Züleyhâ'nın kaşını

Selvi boylum zülüflerin örmeli
Fâtiâ gözünden seni görmeli
Yek nazâr et ey gözleri sürmeli
Görmez misin gözlerimin yaşını

● Şükrü Ünal

Deniz Kızı Masalı

Ben köhne geminin güvertesinde
Sen hayalimdeki denizkızısın
Ben şu dalgaların azgın sesinde
Sen gönlümde damga, alın yazısın

Gözlerinde umut, sesinde huzur
Gizlenmiş duymaya bir yürek ister
En güzel tevazu, en asil gurur
Ne olur bir kere yüzünü göster

En içli şarkılar gizler sevdânı
En yanık türkünün hikâyesi sen
Göçmen kuşlar bile duyar nidânı
Turnanın çığı, divânesi sen

Sensin şu gönlümde yanardağca kor
Bakma dumanının tütmediğine
Neler çektiğimi gel de bana sor
Şükret memleketten gitmediğime

Bazen bulutlarda, denizlerdeyim
Islanmışım işte yağmurlarla ben
Serin yaylalarda, kâh düzlerdeyim
Pişmişim fırında hamurlarla ben

Ferhat dağı delmiş, bense bağrımı
Kaç hançer elimde parçalandı bak
Duymadı hiç kimse acı çağrımı
Donuyorum şimdi hemen ateş yak

Çık denizden, denizkızı çık artık
Hayallerle gerçekleri buluştur
Belki de biz hikâyeyi abarttık
Kavuşmamız bil ki bir yok oluşturun

● Dr. Mehmet Güneş

“Çemenler Berbad Kuşlar Hem Feryad”

Akşamla beraber gün batımında,
Duygular içime dâvetsiz gelir.
Bir sevdâ yeşerir hasret kınında,
Gurbet türküleri göğe yükselir.

Turkuaz düşlerim sınır ötesi,
Yâd eller araya duvar koysa da.
Türkistan ufkunda gönlümün sesi,
Haritalar bizi ayrı saysa da.

Uzak diyarlarda kalan yârânlar,
Kesretten vahdete yol bulamadık.
Ayrı düşen canlar, yaşlı cânânlar,
“Güllering soldu” da can olamadık.

Güneşi doğmayan tarih önünde,
Urumçi’de buz tutarım, üşürüm.
Zulüm rüzgârının estiği günde,
Elim ermez, ancak dert bölüşürüm.

Karanlık bitmiyor gün ortasında,
Bir Hilâl çağını bekler garibim.
Öksüz ülkülerim umut tasında,
İçimde yangın var, çok muzdaribim.

Gecelere sığmaz beyaz düşlerim,
Şafakta yeniden kıyâma durur.
Yalnızlığın ötesinde kederim,
Simsiyah hüznler nabzımda vurur.

Umutlarım tutsak, çeper içinde,
Akar gözlerimden bir duru pınar.
Gökbayrak yanıyor, kan ter içinde,
Söğüt dallarından gölge arzular.

Ne kadar muhtâcız, bilsen ne kadar?
Hünkâr tuğrasının itibârına.
Bizi uzaklarda bekleyenler var,
Güneş doğsun diye ufuklarına.

● Mehmet Bircan

Türklüğün Seyri

Ötüken'den geze geldim, nicedir ben yürüğüm,
Ural-Altay, Yenisey'den ben özümnden Türük'üm!..

Asena'mdan sütü emdim, börüden ben türedim,
Çıkarım Ergenekon'dan, demirim hem körüğüm!

Kağan Ay'dan göz açınca ete sundum dişimi,
O şarâb beni esritmez, üzümnden koruğum!

Üze kök, asra yağız yir, yaratıldıkda acun,
İkin ara kişioğlu, yüce dağdan doruğum!

Çağatay der, Karaman der bize düşmân sürüsü;
Ne Kazak'tır ne Avar'dır katı Türk'tür uruğum!

Yayılp gökkuşağından, dağılıp bunca yere,
Ulu Ülgen'le Kuday'dan acuna püskürüğüm!

Otağımdır koca bozkır, sürerim yüğrük atım,
Şöleninden nicedir kalmış uzakta buruğum!

Yine yaş döktün a *Bircan* denizinden yüreğin,
Arabistan ve Kudüs'ten nice sırttan vuruğum!

● Niyazi Karabulut

Gözlerin

Çöllerin ortasında dolu testi gözlerin
Haramiler misali yolum kesti gözlerin

Bir tebessüm baharı yürür yanaklarına
Hüznün belenlerinden bana esti gözlerin

Yorgun dudaklarından düşmesin kelimeler
Asıl söyleneceği söyler mesti gözlerin

Göz kırıyor yıldızlar semadan gözlerine
Yakamozlar üfüren bir nefesti gözlerin

Sadakta ok misali imalı bakışların
Sitemli bakışlarla ne enfesti gözlerin

Okyanuslar cem olur hep senin gözlerinde
Sevda denildiği an gelen sestü gözlerin

Bütün anılarıma kilit vurur tez elden
Beni içine alan bir kafesti gözlerin

● Cahit Can

Beni Soran Olursa

Bir gün sorarlarsa Cahit Can kimdi?
O bir meczup kuldu, deyiver gitsin.
Ne yüzü gülmüştür ne yaşı dindi
Gözyaşları seldi, deyiver gitsin.

İçtikleri tatsız, tattığı acı
Rabb'inden gayriye olmadı borcu
Hay'dan geldi, Hu'ya gitti kazancı
Sermayesi yeldi, deyiver gitsin.

Geldi ama burda fazla kalmadı
Günyüzü görmedi, murat almadı
Yaranı, ahbabı, dostu olmadı
Kendine de eldi, deyiver gitsin.

Bu dünyaya tamah etmedi asla
Rağbeti olmadı servete, mala
Hayli cömert idi, ahbaplarıyla
Lokmasını böldü, deyiver gitsin.

Asla kimselere kastı olmadı
Çirkefe nefreti kustu olmadı
Konuştu olmadı, sustu olmadı
En sonunda yıldı, deyiver gitsin.

Hiç eksik olmadı başından duman
Kör talih çıkardı katline ferman
Arayadururken derdine derman
Yeni dertler buldu, deyiver gitsin.

Fırtınalar esti gönül dağında
Sevdaya tutuldu gençlik çağında
Gül sandı kendini dostun bağında
Açılmadan soldu, deyiver gitsin.

Ümitle bekledi her gün yarını
Hiç kâle almadı dünya varını
Menfaatçi, geniş gün dostlarını
Bir kalemde sildi, deyiver gitsin.

Bilenler olmadı, vardı; hakikat
Çileler arttıkça tükendi takat
Beş kuruş parası yok idi fakat
Kederleri boldu, deyiver gitsin.

Hayat güzergâhı çetin ve sarptı
Nefreti, gıybeti kırptı da kırptı
Nas'a sevgisini topladı, çarptı
Ne çıkardı, böldü, deyiver gitsin.

Sam rüzgârı gibi esmedi asla
Kimseden selamı kesmedi asla
Hiç küstürmedi ve küsmedi asla
Herkesi dost bildi, deyiver gitsin.

Hiç kimseye kin ve gazez gütmedi
Her gün bir dert savdı, yine bitmedi
Haksızlığı gördü, gücü yetmedi
Saçlarını yoldu, deyiver gitsin.

Derdini iç etti, demedi yâda
Mazluma el attı, koymadı darda
Dostundan kötülük görmüş olsa da
Kaderinden bildi, deyiver gitsin.

Selam da sabah da salmayacaktır
İsmi de cismi de kalmayacaktır
Artık aramızda olmayacaktır
Vadesi tez doldu, deyiver gitsin.

Ne bir malı mülkü ne varı oldu
Ömrü boyunca hep efkârı oldu
Dünyaya geldi de ne kârı oldu?
O boşuna geldi, deyiver gitsin.

Hiç ısınamadı bu köhne dama
Gönül köşkü her gün edildi yağma
Gülmeyi hayatta istedi amma
Musallada güldü, deyiver gitsin.

Hiç adam yerine koyan olmadı
Seveni olmadı, sayan olmadı
Sessizce yaşadı, duyan olmadı
Ne iyi ki öldü, deyiver gitsin.

Terk edince dünya denilen yurdu
Musalla taşında boynunu burdu
Ruhu, karşısında kıyama durdu
Namazını kıldı, deyiver gitsin.

● Şəfa Eyvaz

Qapı Pəncərənin Dili Olurmuş

İnsan əşyalaşır, yalnız qalanda,
Qapı, pəncərənin dili olurmuş.
Evinə dönəndə salam verəni,
Qapı dəstəyinin əli olurmuş.

Günəş incidirmiş yuxulu gözü,
Divar eşidirmiş dediyi sözü,
Oyanıb çıxanda oxşayan üzü,
Çırpılan qapının yeli olurmuş.

Olmurmuş sən demə uçmaq həvəsi,
İnsan asılırmış qanadlarından.
Tuturmuş adamın əl-ayağından,
Qapılar taleyə zəli olurmuş.

Döngə tərs olurmuş düz yerisən də,
Yollar dolaşmış illər içindən.
İnsan da çıxırmış ömür çərxindən,
Qapılar ardında dəli olurmuş.

● İlqar Cəmiləoğlu

Hardasan Cavanlığım?

Bu ilim bəd gəldi iyuldan bəri,
Hardasan cavanlıq, hardasan harda?
İki aydı işimdən qalmışam geri,
Hardasan cavanlıq, hardasan harda?

Bu payız fəslində evdə qalmışam,
Düşüncəyə, xəyallara dalmışam,
Bu minvalla 60 yaşa dolmuşam,
Hardasan cavanlıq, hardasan harda?

Gəncliyin qədrini bilə bilmədim,
Ömür fani imiş belə bilmədim,
Çalışdım tər tökdüm silə bilmədim,
Hardasan cavanlıq, hardasan harda?

Könül quşum pərvaz edib uçardı,
Ceyran kimi şütüyərdi, qaçardı,
Ruhum, canım günəş kimi saçardı,
Hardasan cavanlıq, hardasan harda?

İlqar arzulayır cavanlıq çağı,
Taqətim var idi, çıxardı dağı,
Gücümdən qorxurdu düşmənlər, yağı,
Hardasan cavanlıq, hardasan harda?

● Habil Yaşar

Hələ Yerüzünün Uşaq Çağıdı

Hələ yer üzünün uşaq çağıdı,
Arzular yenicə ayaq açıblar.
Bitkilər yenicə tumurcuqlanıb,
Adamlar sevgiyə qucaq açıblar.

Hələ yer üzünün uşaq çağıdı,
Hələ eşidilmir aman səsləri.
Hələ nələr-nələr yaşanasıdı,
Dünya tanınmayır yaman kəsləri.

Hələ yer üzünün uşaq çağıdı,
Böyüyə-böyüyə "ağıllanacaq".
Qaytara bilməsə uşaqlığını,
Qorxuram quruca adı qalacaq.

● Ümit Bayram Yalçın

İncitme

Gel kardeşim mahlûkatı incitme,
El uzatıp gönül açanlardan ol.
Kem söz edenlerin ardınca gitme,
Her dem o güruhtan kaçanlardan ol.

Resulün buyruğu gel bunu dinle,
Bulunur mu iman kalpteki kinle!
Gözünü kırpmadan bütün sevginle,
Gönül hazinesin saçanlardan ol.

Sevmeli kardeşi iman edince,
İmansız yol olmaz var bu bilince.
Öyleyse kardeşin seni sevince,
Sırat'ı beraber geçenlerden ol.

Yedi İklim Gezsen

Bulamazsın yedi iklim gezsen de
Dünyada mert olan insan arama.
Ne kardeş var ne de bir eş âlemde
Ben bir merhem bulamadım yarama.

Kimi yüreğinde kin barındırır,
Kimi kalbe vurur, onu yandırır,
Yeri gelir iblisi kiskandırır,
Ne diyeyim dertler gelmiş burama.

Her nereye girsem yol belli değil,
Sağ tarafı geçtim, sol belli değil,
Kim dosttur kim düşman kul belli değil,
Çare yokmuş benim baht-ı karama.

● Təranə Arifqızı

Bahar Fəslı

Aşıq, sazı götür, qonaq ol bağa,
Badam çiçəkləyir, nar çiçəkləyir.
Alma, ərik, giləs, alça ayılıb,
Meyvə ağacları bar çiçəkləyir.

Çöllərdə əkinin, şumun çağıdı,
Zirvəsi qar olan Haça dağıdır,
Batabatın gözü Zorbulağıdı,
Suyu diş dondurur, xar çiçəkləyir.

İydə çiçəyinin ətri yoldadır,
Yonca, yemlik, quşəppəyi bal dadır,
Təbiət də hərdən bizi aldadır,
Təbdən- təbə düşür, qar çiçəkləyir.

Düzülüb yol boyu yaşıl ağaclar,
Uçur qaranquşlar, oxur turaclar,
Durnalar, leyləklər, sonalar, qazlar
Dilində nəğməsi, tar çiçəkləyir.

Dünyanın bəzəyi, Nuhun yaşıdı,
Naxçıvan yurdumun üzük qaşıdı,
Nemət dolu qayasıdı, daşıdı,
Təranə, bərəkət, bar çiçəkləyir.

● İsmail Bingöl

Gel Gayrı

Aşk bâdesi bizâr etti canımı,
Verdi her kâsede ahûzarımı,
Düşürdü mezada bütün varımı,
Sermayem tükendi param pul gayrı.

Akşam olduğunda olurum deli,
Sokaklar serseri ruhum serseri,
Bilmem ki çektiğim neyin bedeli,
Aktı gözyaşlarım oldu sel gayrı.

Zaman geçer iz bırakır pek acı,
Yalnızlık ruhumun tek bir ilacı,
Olmuş bu bedenim benden davacı,
Yanacaksın bir gün sen de bil gayrı.

İçer Yudum Yudum Tüketir Birgün

Rüzgârda savrulan bir gül misali,
Gezer elden ele hiç bıkmaz mısınız?
Âlemler dese de dünya güzeli,
Sen bu yalanlardan usanmaz mısınız?

Bu edâ bu işve bu naz bu cilve,
Öldürür aşığı düşürür dile,
Kararır dünyası kaçarsan hele,
Yoksa intikamdan hoşlanır mısınız?

Âşıklar sinesi doludur hüznün,
Gülseleler bir defa ağlarlar her gün,
Zaman bir büryandır geceler ölüm,
İçer yudum yudum tüketir birgün.

● Səxavət İzzəti

Qədərİmlə Şərik Küçə

İllərdiki bir ıtığın dalınca,
Zəncir salıb yerə-göyə gəzirəm,
Gecə, gündüz qaraüzlü taleyi,
Qarqışlayıb, öyə-söyə gəzirəm,

Qaraçıyla uca dağlar aşırım,
Qurbətiylə yad ellərdə yaşırım,
Həsərtilə sözü-sözə qoşuram,
Ağı üstə deyə-deyə gəzirəm.

Yol gedirəm ömrüm, günüm uzunu,
Geyinmişəm yollarımın tüzünü,
Bu yollarda bir sevdanın ızını,
Dəmir çariq geyə-geyə gəzirəm.

Dərin-dayaz, dərə-təpə gedirəm,
Ələnsə qar, uçsa şəpə gedirəm,
Gül-çiçəyi öpə-öpə gedirəm,
Tıkanlara dəyə-dəyə gəzirəm.

Axşamını çoxu səhər unudub,
Sevdiyni çox sevənlər unudub,
Bəlkə, məni o bəxtəvər unudub,
Heç bilmirəm nədən, niyə gəzirəm.

Əndəlib yox, yolda qalmış ərəbəm,
Susuz çöldə bir yorulmuş ərəbəm,
Mən də belə dəvəsi ölmüş ərəbəm,
Öz başıma döyə-döyə gəzirəm.

● Zərəngiz Demirçi Qayalı

Başımın Üstdən

Göy gəldi boşaldı başımın üstdən,
Karvanlar yeridi yaşımın üstdən,
Qərinələr mənə əl elədilər,
Dolandı əsrlər huşumun üstdən!

Durna qatarında nəzərim qaldı,
Lalə tək bağrımda kədərim qaldı,
Elə möhürləndi dilim, ağızım,
Lal qayaya, daşa bənzərim qaldı!

Bir ömür istədim, min cəfa verdin,
Namərdə gün verdin, zövq, səfa verdin,
Canım fəda sənə, ərənlər Piri,
Namərdlə savaşa hünərim qaldı!

Hayıf, yüyürmədim, yetmədim, nahaqq!
Qocalı, uşaqı yandırıldı xalq!
Elə gələn dərdi olmur saxlamaq,
Odların içində çəpərim qaldı!

Zərəngiz, bir dedin, bir də söyləmə,
Heç gedən yolçunu yoldan eyləmə,
Məni unudubdur Allah'ım, demə!
Mövlamdan qurulmuş sipərim qaldı!

● Bilâl Bütün

İkiz Yarım

Bahtıma baht oluşun, Mevlâ'mın bir lütfuydu
Sen güneşimdin benim, bense çevrende uydu
Felek acı haberi, sonbaharda buyurdu
Bütün mevsimler sendin, yazım kışım baharım
Hayat seninle durdu nerdesin ikiz yarım

Bundan sonra yok artık, benim için sonbahar
Mademki onda çöktü, onda yağdı bahta kar
Kuruyan gülşenimde, hükümran oldu efkâr
Hicap etti bak bülbül, susturdu ah-u zarım
Ben de sustum bil gayrı, konuşmam ikiz yarım

Sensiz gitmem diyordun, tutamadın sözünü
Son nefeste elime, yasladın ya yüzünü!
Diyorlar ki erkekler, ağlamaz sil gözünü
Seni üzer mi bilmem, akarsa göz yaşlarım
Nasıl da gülümserdin, ah be can ikiz yarım

O nasıl bir yürekti, yoktu nefret de kin de
Yağmur yokken ıslandı, yanaklar meşum günde
Kaş kaş oldu gelenler, el bağladı kabrinde
Ne de çok sevenin var, dostum ile ağyarım
Hepsi birden ağladı, duydun mu ikiz yarım

Getirmek kolaysa da bırakmak zordu seni
Hangi kitapta yazar, koyup gitmek seveni
Yürüyen de uçan da Hakk'a açtı elini
"Helâl" nidası ile alevlenirken harım
Herkes durdu duaya, gördün mü ikiz yarım.

Kadın eşe yâr ise, başları gökte gezer
Kadın eşe har ise, yakar, tepeler, ezer
Er olan bir bakışta, olmayanı da sezer
Baş tacımdın, eşimdin, evdeşimdin ve karım
Nasıl da tek bıraktın oldu mu ikiz yarım

Sen var isen ben idim, hükümdar da sultan da
Hemencecik gelirdin, elin olsa da kanda
Bulduğum ortamda, her gittiğim mekânda
Hep başımı dik tuttun, sendin namusum arım
Yıkılmaz bir dağ idin, arkamda ikiz yarım

Sabîler bölümünde, seni bekler kabirlik*
Burada anne idin, orda da yap annelik
Aç kollarını olsun, yavrulara gölgelik
Melek ile periler, uçuşsun karım karım
Alıp onları götür, cennete ikiz yarım.

* Seksen günlük iken ölen kızımızı Karşıyaka'daki çocukların gömüldüğü mezarlığa defnetmiştik. Kırk yıl sonra aynı mezarda hasretliklerine son verdik.

Bugünkü Türk Şiiri*

Türk şiiri yüzünü şarktan garba çevirdikten sonra mistik cevherini kaybetmeye başladı. Abdülhak Hâmid'in eserlerinde şark tasavvufunun son kıvılcımları görünür ve Tefvik Fikret'ten sonra, Türk şairi, artık, beşerî tecrübelerimizin üstünde kalan ve mantığımızın hudutları dışarısına çıkan mavera âlemine bakmaz olmuş, derunî gözlerini yummuştur.

Artık, Türk şairinin âlemi, içinde herkesin yaşadığı, yediği, içtiği, uyuduğu ve beş hissiyle anladığı tecrübe dünyasıdır. Hazla kader arasındaki beşeri hassasiyet merdivenini inip çıkmaktan başka marifeti olmayan bu şiirin mevzuu sadece insan kalbindeki meddücezirlerdir ve kosmik, cihanşümül bir sezîş, maveraî "transcendantale" şeeniyetlere eriş, metafizik bir kâinat tasavvuru ve ahenk yeni Türk şiirinden tamamıyla uzakta, yabancı unsurlar olmuştur.

Bunun sebebi Türk estetiğinin garplılaştırmasıdır. Sahiden *Edebiyatı Cedide*'nin taklit ettiği Fransız edebiyatı, o devirde, pozitivism tesiri altında yaşayan maddî, basit ve kuru bir safhaya girmişti: Sembolizm henüz doğuyor ve tesirleri bizim tarafa kadar gelemiyordu. Ne *Edebiyatı Cedide*, ne de ondan sonrakiler ve şimdikiler, Mallarmé'yi Rimbaud'yu, Valéry'yi anlamadılar, sevmadılar, tanımadılar. Yalnız Ahmet Haşim, aydınlık bir sembolist olan Henri de Régner'yi andıran bir şiir getirdi ve Beaudelaire'le Emile Verharen'i hatırlatacak tarzda bazı genç şairlerimiz, birsamı veya hayaletli şiir diye tercüme edebileceğimiz "poésie hallucinée"yi edebî nevelerimiz arasına sokmaya çalıştılar. Bunlar arasında dün Halit Fahri, bugün Necip Fazıl hatıra gelirler.

Şarktan garba doğru yüzünü çeviren Türk şiiri, oradaki edebi seyri iyi takip edemiyordu. Bilhassa Fransız şiiri, pozitivist devrenin aksülâmeli olarak metafizik bir lirizm devresine girmişti. Sembolizm ve "saf şiir" nazariyeleriyle, mürşitleri olan Mallarmé ve Valéry, yeni bir şiir âlemi bulduklarına dünya edebiyatını inandırdılar.

Mallarmé'nin şiir âlemi, amelî hakikatlerden tamamıyla müstakildir; orada sebepler ve neticeler arasında alâka yoktur; yalnız transcendantale

maveraî benzeyişlerle birbirine bağlanan bu şeeniyetler âlemini dışarıdan seyretmek mümkün değildir ve oraya ancak derunî bir ceht ile nüfuz edilebilir. Valéry'nin de "saf fikirler" âlemi buna benzer. Oraya girebilmek için evvelâ zevahirin pençesinden kurtulmak ve kudretli bir tecrit gayreti sarf etmek lâzımdır. Eflâtun'un da söylediği gibi, şiir, ruhi sezîşlerin canlı devamı demektir. Bu ulvî dünyada muhakeme edilmez ve mantık yoktur. Valéry nazarında şiir, tecridin tecridini yapan bir zekânın süzdüğü kapalı metafizik bir lirizmdir. Fakat bunun için büyük bir gayret lâzımdır ve meselâ Fütürist, yahut Dadaistlerin yaptıkları gibi şiiri otomatik ve frensiz bir hezeyana sürüklemek doğru değildir.

Her nazariye gibi bunlar da şu veya bu tarzda münakaşa edilebilirler; fakat, mahdut bir tecrübe dünyası içinde bocalayan şiirlerin bizi namahdutla temasa getirmek hassasından mahrum olduklarına şüphe yoktur. Bir şiirin kâbus veya rüya rengini taşıması, bizi amelî hakikatlerin işkencelerinden kurtarmağa kâfi gelmez.

İşte bunun için en yeni Türk şiiri bile, hakiki şiir âlemine açılan kapının eşîğinden çok uzaktadır. Edasını halk edebiyatından, felsefesini Yunus Emre'den ve bir kısım estetiğini de sathî bir Avrupa kültüründen dilenen bugünkü Türk şiiri büyük yoluna girmemiştir. Hâlbuki zekâlarımızın terkipçi ve metafizik teşekkülüne bakarsak bizim Avrupa'dan da, kendi mazimizden de medet ummaya ihtiyacımız yoktur. Mevlâna'yı ve Yunus Emre'yi diriltmeyen Mallarmé'yi ve Valéry'yi andırmayan yepyeni bir Türk felsefe kafası doğması için pek çok şartlar müsaittir. Bize bu yolda bir şiirin ümidini veren ve kendisinde bir dehâ tomurcuğu sezdiğimiz genç ve yeni bir imzadan gelecek makalemde bahsedeceğim. Kendisinde henüz bu yeni şiir müdrikesinin tam bir teşekkülü yoktur; fakat en büyük ümitlerin bile hızını kesmeyecek kadar kuvvetli vaitleri vardır. Cep defterinize kaydetmeniz için bu ismi şimdiden de söyleyebilirim: Cahit Sıtkı.

* (Cumhuriyet, 27. 10. 1932, sayı: 3045)

● Ahmet Yıldırımtepe

Dua

Bak ki yine karardı gök, rahmetini döküyor
Taşıyamaz diye dünya, kirlerini yıkıyor

Temizliyor pak nuruyla, bu günahkâr beşeri
Şükür, acıdı bizlere; beklemedi mahşeri

Kaldır Yarâb üstümüzden, bulut bulut acıyı
Kâbe'den eksik eyleme, "lebbeyk" diyen hacıyı

Şifa bekleyen çok ya Rab, bekletme daha fazla
Yokluk bilmeyen bizleri, imtihan etme azla

Düşen her bir damla ile bin melek insin yere
Camiler müminle dolsun, günde en az beş kere

Boynunu bükük bırakma, ya İlahi mabedin
Bu kadar garip kalmadı, terkedilmedi bu din

Teravihler yine eski coşku ile kılınsın
Yetim, yoksul gözetilsin, çokça gönül alınsın

İnsanoğluna yakışan en güzel libas takva
İmtihandır bize dertler, hiç edilir mi şekvâ

Rahmetini umarız biz, gazabından korkarız
Abdest alıp, hem bedeni; hem de ruhu yıkarız

Kendi dilince zikirde, kuşlar çırparken kanat
Hamd ediyor yaratana; yer, gök bütün kâinat.

● Tayyib Atmaca

● Âşık Cemal Divanî

Şair - Âşık Deyişmesi

Tayyib Atmaca

Biz şiiri gönlümüze yazarız
Âşıklar yaraya mızrap vurmaya
Çok uzasak sekiz karış uzarız
Attığımız taş başımız yarmaya

Âşık Cemâl Divanî

Gülistan bağının çiçeği solmaz
Gecenin yıldızı sabaha kalmaz
Anlıyorum sevmeyenler dost olmaz
Can cananı aramaya sormaya

Âşık Cemâl Divanî

Biz de kayıp olmuş ıssız mezarız
Şairler yerinde rahat durmaya
Belki de şaşarız yoldan azarız
Deli gönül bir dergâha girmeye

Tayyib Atmaca

Çiçeğin tozunu rüzgâr savurur
Her fidan zamanla meyveye durur
Yâr yârenin yüreğini kavurur
Haramiler yolda tuzak kurmaya

Tayyib Atmaca

Uzak nere yakın nere bilen yok
Gözüm yolda yol ehlinen gelen yok
Söz yetirip asumana salan yok
Canı çıkar yüreğine sarmaya

Âşık Cemâl Divanî

Seven sevdiğine cilve satardı
Muhabbet suyuna şifa katardı
Sevinerek bülbül konar öterdi
Koca bağban ak gülleri dermeye

Âşık Cemâl Divanî

Gözlerimden akın eder pınarım
Kökünden kurudu sevda çınarım
Kerem olur sevdasına yanarım
Keşiş baba Aslıhan'ı vermeye

Tayyib Atmaca

Aşk ehlinin derdi boyunu aşar
Ummanlarda yüzer çöllerde yaşar
Atmaca akıyla düz yolda şaşar
Dost gönlüme yüreğini sermeye

Tayyib Atmaca

Önce alış sonra yanma sırada
Nefsi öldür cismi kaldır arada
Yâr dokunsa sağılacak yara da
Dünya gözü ile bir kez görmeye

Âşık Cemâl Divanî

Sevmeyen güzelde maşuk mu olur
Cahilden cihana ışık mı olur
Cemâl Divanî'den âşık mı olur
Yâr yolunda aşk atını sürmeye

● Metin Özarlan

Şükür

Çokça param pulum yok imiş, olsun
İstemem tamahkâr değilim şükür
Bitkoinde çok kâr var imiş, kalsın
İstemem sahtekâr değilim şükür

Sağlıktır demişler her şeyin başı
Hakikat yoluna taşımam taşı
Kemal afiyetle olmuşum aşî
Devlete sitemkâr değilim şükür

Ruhum sağlam kalsın hastalanmasın
Dertlerim kat be kat destelenmesin
Varsın yazdıklarım bestelenmesin
Muhteris güftekâr değilim şükür

Bir eser görünce alçalmadım hiç
Şöhretliden şöhret hal çalmadım hiç
Yoz ezgi boş sözden kal çalmadım hiç
Kopyacı bestekâr değilim şükür

Al açık kalmadım karnım tok şükür
Kul hakkı yemedim borcum yok şükür
Kimselere öykünmedim çok şükür
Taklitçi sanatkâr değilim şükür

Tevazu nehrinde dönüp dolaşan
Doğruyla çağlayan düz ile coşan
Her dem hakikatin peşinde koşan
Bilime isyankâr değilim şükür

Kimselerin düdüğünü öttürmem
İlle de ben doğruyum diye tutturmam
Olmamış olmuşt diye yutturmam
Hurdacı hilekâr değilim şükür

Kendi yolumdayım kendim ararım
Nefsimden özgeye yoktur zararım
Ne gerdan titretir ne bel kırarım
Şivekâr işvekâr değilim şükür

